

Kolektiv autorů

Soumrak světů

AGENT
JEK
33

ve světě Miroslava Žambocha & Jiřího W. Procházky

agent
John Francis Kovář

33
SOUMRAK SVĚTŮ

PRVNÍ RYZE ČESKÁ SCI-FI / FANTASY SÉRIE!!!

Tohle je pracně vybojovaný sborník a historie Agentury

Zkáza. Definitivní slovo. Ale pro organizaci jako je Agentura, jako jsou Kováři rovnováhy, sousloví definitivní konec nemá kvalitu ostrého břitu, který učiní v jediném okamžiku z přítomnosti minulost. Spíš je to lis, obrovský supervýkonný lis, jenž drtí a ničí něco velmi houževnatého, vzdorujícího. Nakonec se mu to sice podaří, ale než dokáže rozdrtit živou organizovanou strukturu na mrtvou kaši, unikne spousta malých, životaschopných kapiček, které pak pokračují v nezávislé existenci...

V dlouhém temném úsvitu jsme se stali svědky zkázy agentury E.F. jako takové. Ale bohužel jsme neměli příležitost, nějak jsme to nestihli, ukázat rutinní práci i heroické výkony jednotlivých pěšáků odvádějících svou práci. Někdy rutinní práce splývá s heroickými výkony, to posoudí jen čas... a my.

A také jsme nedokázali vynést na světlo příběh, jak to všechno začalo, nebo spíš možné příběhy, jak to všechno začalo.

A také, zůstávají ty kapičky...

Snad se nám to podaří. Ukázat vám pěšáky, kapičky, i heroický konec.

Váš JFK Tým.

Libor Machala

Jsem nenápadný třiáctyřicetiletý chlápek z malého města, brány Beskyd v údolí řeky Ostravice, který už pár let přispívá na webové stránky JFK-fans kreslenými vtipky, komiksy a občas i nějakou povídkou. Když jsem před několika měsíci poslal Petrovi Totkovi příběh s názvem Spoutané emoce, navrhl mi, ať to s ní zkusím u redakce JFK, že by tu krátkou povídku možná mohli otisknout. To se kupodivu i stalo a bezcitný kyborg se ocitl na papíře na konci knížky Agent X-Hawk 2. Díky další spolupráci s Milenou Matějkovou a Mirkem Žambochem jste si mohli přečíst v JFK 30 povídku nazvanou Kriminálník a doufám, že ani třetí zářez v tomhle sborníku není poslední.

Nápad na povídku Nezvěstný v boji přišel s myšlenkou, jak by se asi zachoval současný člověk ztracený v realitě posunuté na ose času někde hluboko v dějinách. Dokázal by uplatnit své vědomosti a zkušenosti? Vynikl by v zaostalejší době, nebo by ho semlely nástrahy zaostalejší civilizace? Samozřejmě, že jinak by si asi s takovou situací poradil lékař a jinak zase automechanik. Já napsal akční příběh z pohledu vojáka Military divize EF, který zanechal svou stopu v historii.

Obrázek k povídce jsem si nakreslil sám a chtěl jsem na něm pouze jednoduše ztvárnit transformaci z agenturního žoldáka na gladiátora v aréně.

NEZVĚSTNÝ V BOJI

Ležel jsem na zemi v ochranné masce a kombinéze a cítil ten pomalu se vkrádající chlad, který se vetřel do krajiny se západem slunce. Na bojové rukavice jsem si natáhl termo-palčáky, protože někdy o životě a smrti můžou rozhodnout i takové maličkosti, jestli máte, nebo nemáte ztuhlé prsty od zimy. Vpravo vedle sebe jsem měl položenou odjištěnou plazmovou karabinu BFG, vlevo ode mě nehnutě ležel Bravo pod stejnou maskovací plachtou typu Kryptotex jako já a byl zcela neviditelný. Charlie dřepěl na ruině zdi, jistil celý prostor velkorážní odstřelovací puškou a Delta byl na předsunuté pozici, na nepřítele by narazil jako první. Echo byl zelenáč a tohle byla jeho první akce, nechal jsem ho vzadu, aby nám kryl záda.

Úkol zněl jasně, zabránit jednomu mezirealtnímu pašeráckému gangu vykrást opuštěný sklad jaderných zbraní nacházejících se v jednom z mnoha bunkrů kousek za námi. Pomalu jsem pohyboval infradaledkohledem po válkou zničené krajině. Vybral jsem pěkné, přehledné místo, kde bylo malé údolíčko jako na dlani. V okolí jsem nezachytil žádný pohyb, tak jsem odložil dalekohled a ještě překontroloval rozmístěné impulsní radary, které také nezaznamenaly žádnou aktivitu ve střežených sektorech. Prověřil jsem jednotku interkomem, hlavně kvůli nováčkovi, jestli neusnul, protože zdřímnout si v této pustině znamená smrt.

Tahle dimenze je jedna velká radioaktivní sračka. Lidstvo se zase jednou vyznamenalo, svůj svět rozbombardovalo jadernými bombami a zamořilo chemickými a biologickými bojovými látkami. V pustině už nenarazíte na žádného živého tvora, strategické po-

zice ojediněle kontrolují pouze robotizované jednotky několika vojenských mocností. Neměl jsem žádnou radost z toho, že moji jednotku poslali do tohohle pekla, ale taková je už služba. Voják z Military divize si mise nevybírám, dostává ty nejhorší úkoly a o metálech za hrdinské činy si může nechat jen zdát. Už major Walker v agenturní akademii říkával: „Aby milířák přežil, musí žrát ostnatej drát, chcát napalm a mouchu trefit mezi oči na sto metrů.“

„Alfo, tady Echo, mám kontakt. Někdo tu je!“ ozval se nováček.

Střelba! Nechápal jsem, jak je to možné, že nám někdo mohl vpadnout do zad. Na analýzy teď nebyl čas, v nočním tichu na šesté hodině rachotily samopaly, a nebyly to agenturní zbraně. Zvuk AK sedmistovky, oblíbené u pašeráckých skupin, rozeznám neomylně na první výstřel.

„Charlie, budeš nás krýt! Delto, Bravo, stahujeme se! Echo, drž pozici!“ instruoval jsem jednotku.

„Delta rozumí“

„Bravo okay.“

„Charlie, Charlie, ozvi se! Kurva, Charlie! Echo, co se děje?“ řval jsem, ale ti dva mi neodpovídali. Strhl jsem ze sebe maskování a terén pár metrů přede mnou zkypril nepřítel rojem zásahů z dlouhé dávky. Odpověděl jsem mu výstřelem z plazmy. První střela neomylně zasáhla cíl a jedna pašerácká hlava v plynové masce se po zásahu doslova vypařila. Dalšího jsem dostal výstřelem do hrudi a nepomohla mu ani neprůstřelná vesta. Vzduchem vířily cáry masa, rozervaných vnitřností, úlomky kostí a kevlaru. Ještě jsem poslal pár žhavých pozdravů na nepřátelské pozice, ale pašeráci už střelbu neopřetovali.

„Alfo, tady Charlie, stahují se, Echo zraněn,“ uslyšel jsem konečně odstřelovače.

„Alfa rozumí, Bravo, jdeme na pozici Echa,“ zavelel jsem.

Na pozici Echa jsme se dostali během chvílky bez jakéhokoliv kontaktu s nepřítelem. Nováček to koupil do ruky, a to dost ošklivě, tohle zranění bude vyžadovat velkou dovednost agenturních doktorů. Charlie mu ránu zastíkával obvazem ve spreji. Hmota

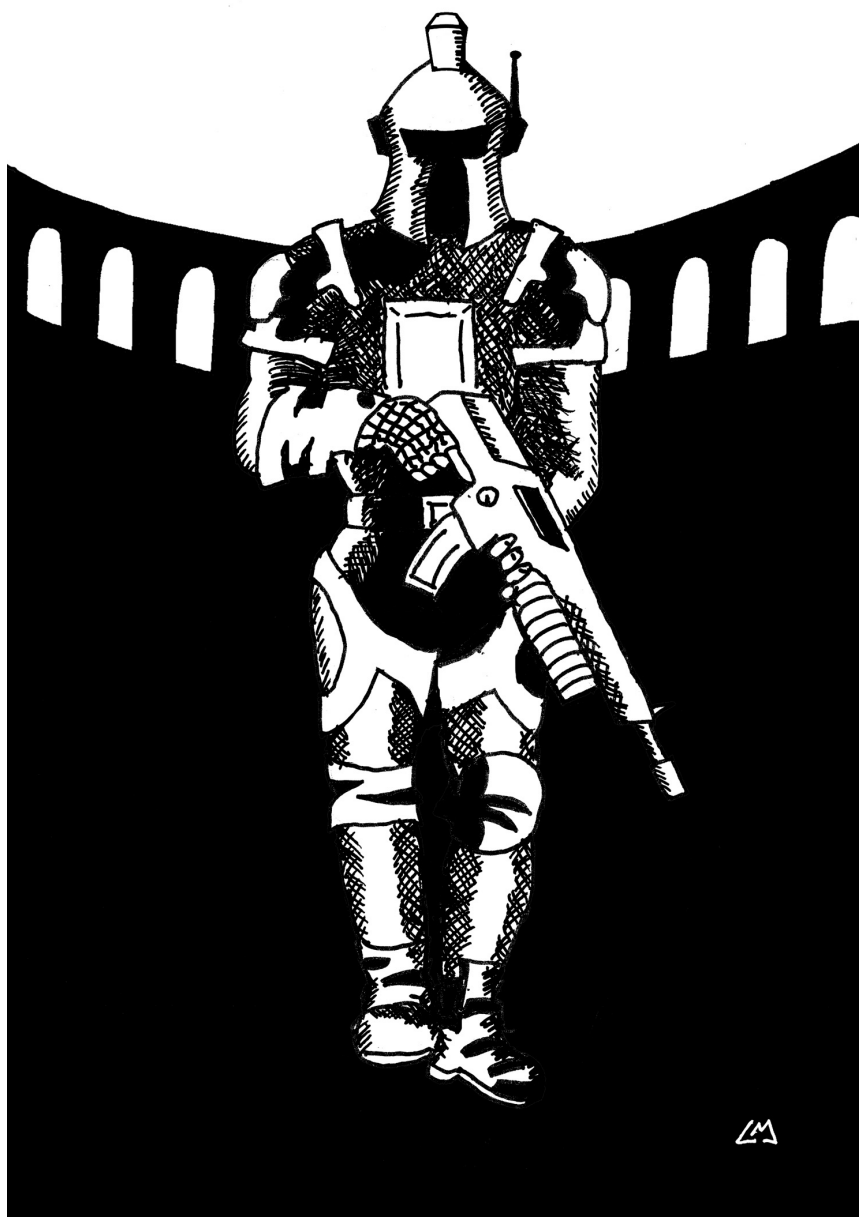
okamžitě na zranění ztuhla a zastavila krvácení. Rozhodl jsem se prověřit pozici pašeráků, naznačil jsem Bravu, ať jde se mnou. Charlieho jsem nechal u zraněného a Delta jim kryl záda. Vyběhli jsme mezi rozvaliny po stezce, kterou jsme si před několika hodinami odminovali. Za okamžik jsem zahlédl před námi jednoho z pašeráků. Než se stačil otočit, udělal jsem mu plazmou v zádech díru, kterou by se v pohodě protáhlo menší dítě. Za rozpadlou zdí jsem na poslední chvíli skočil k zemi. Zahlédl jsem záblesky z nepřátelské hlavně a nad hlavou mi zabzučelo hejno kulek. Bravo mě začal krýt střelbou ze své útočné pulzní pušky M-41 Armat. Člen pašeráckého gangu padl k zemi jako pytel písku, ani jsem nestačil zaregistrovat, kam to koupil. Ostatní protivníci se ztratili v nočních stínech.

„Do prdele, chtějí zmizet,“ zaklel mezi zuby do interkomu Bravo a ukazoval k bunkru číslo osmnáct.

I já jsem na tu dálku poznal namodralou záři aktivovaného mezireálného portálu. Tak takhle nás nachytali pašeráci na švestkách. Nasměrovat portál s takovou přesností do cílové lokality dokážou jen u nás v Agentuře, takže nás buď někdo prodal, nebo měl tenhle gang ohromné štěstí, ale na štěstí jsem já přestal věřit po těch letech u Military už dávno.

„Musíme je dostat, kryj mě, vezmu to přes močál,“ rozhodl jsem se nadběhnout pašerákům přes zrádný bažinatý úsek a odříznout jim ústupovou cestu. Sprintem jsem překonával radioaktivní bažinu za podpory Brava, který krátkými dávkami ostřeloval pozice nepřátel. Instinktivně jsem se vyhýbal zrádným místům, kde bych mohl uvíznout. Aniž bych zapadl do bahna nebo šlápl na nějakou starou minu, dostal jsem se až k bunkru označenému osmnáctkou. Bránu otevřenou do jiného světa jsem měl těsně za zády a v zorném poli nebyl zatím žádný protivník. Nebyla to zrovna skvělá strategická pozice, nikde žádný balvan nebo kráter, který by mi posloužil ke krytí, tak jsem pouze zaklekl. Doufal jsem, že mi bude stačit moment překvapení. Snažil jsem se vydýchat, abych měl jistou ruku při nevyhnutelném střetu. Jemně jsem namáčknuł spoušť, sotva jsem rozeznal první lidskou siluetu

LM

v infraspektru zaměřovače. Byl to zásah jako z učebnice, za který by mě pochválil i major Walker. Podle povědomého prsknutí jsem si tipl, že někdo vypálil z podvěsného granátometu, a už jsem ani nestačil doříct oblíbené sprosté slovo, když pět metrů ode mě explodoval vystřelený granát. Agenturní kombinéza přeždívaná Batman je kvalitní a střepiny z takového šuntu nepustí k tělu, ale tlaková vlna mě strhla přímo do portálu. Zajiskřilo se mi před očima a byl jsem v...

Rozmazanou tyrkysovou oblohu lemovaly spleti větví stoletých stromů. Opustil jsem peklo a probral jsem se v ráji? Vypadalo to hezky, ale mělo to jednu velkou chybu, nemohl jsem se nadechnout. Sáhl jsem si na tvář a sundal to, co bylo před akcí ochrannou maskou. Musel jsem setřít z obličeje hmotu rozteklou jako bláto, abych mohl volně nasát do plic čerstvý vzduch. Posadil jsem se na měkkém lesním mechu. Bojová kombinéza se už na mě díky Maurbyho efektu drolila, tak jsem její zbytky ze sebe strhal. Plazmová puška ležící opodál taky jevila známky Maurbyho působení v dimenzi s nižší úrovní vývoje. Teď se nehodila ani k tomu, abych ji použil jako klacek, protože by mohla ještě explodovat baterie. Plazmový zásobník u zbraně chyběl úplně.

Absolutně jsem netušil, kde jsem. Nevěděl jsem, jak dlouho jsem byl v bezvědomí, a o to těžší bylo uhodnout, jaký byl počasí rozpadu a působení Maurbyho efektu na mou výstroj a výzbroj. Jsem ve světě, kam se chtěli pašeráci ukrýt, nebo mohla exploze plazmového zásobníku při přenosu odchýlit portál do jiné dimenze? A kde jsou členové pašerácké skupiny teď? Že by je moje jednotka dostala všechny? Nebo prošli kolem mě a nechali mě být, protože si mysleli, že jsem mrtvý? Na žádnou z těchto otázek jsem neznal odpověď. Něco jsem teď ale podniknout musel, čekat na zadku na záchranu byl nesmysl. Musel jsem se o sebe postarat sám, prozkoumat okolní terén, jestli narazím na nějaké stopy civilizace.

Než jsem se dostal na kraj lesa, nezůstalo mi z původního oblečení ani spodní prádlo a z výstroje jsem nesl jen rezavé torzo

nože. Hned za lesem jsem narazil na strmý kamenný sráz s korytem řeky. Sešplhal jsem, abych mohl uhasit žížeň a zchladit v ledové vodě bosé nohy, rozdrásané náročným terénem. Nechtělo se mi šplhat po ostrých skalách zpátky nahoru k lesu a protější břeh řeky vypadal mnohem schůdnější, proto jsem se vrhl do říčního proudu. Nečekaný spodní proud mnou smýkl a ledová vlna mě strhla dřív, než jsem začal plavat. Proud mě sebral jako stéblo slámy, bokem jsem narazil na balvan a ztratil nůž. Další kámen mě zranil na koleně. Marně jsem se pokoušel dosáhnout chodidly na dno nebo se přidržet některého z kamenů, přes které mě nemilosrdně hnaly proudy vody. Konečně se mi podařilo prsty zachytit za nějaký balvan. Křečovitě jsem ho sevřel a lupal po dechu. Trochu jsem se snažil odpočinout, nadechnout a odrazit se směrem ke břehu. Po kouskách jsem se přibližoval, až se mi podařilo zachytit za kořen, to už byl břeh téměř na dosah. Vyškřábal jsem se na suchou zem, chladem mi drkotaly zuby a byl jsem k smrti vyčerpaný. V trávě jsem se schoulil do klubíčka a na chvíli usnul.

Stezka vyšlapaná zvěří byla na tomto břehu opravdu schůdnější. Držel jsem se v blízkosti řeky, abych netrpěl žízní, a doufal, že brzy narazím na známky nějaké civilizace. Prošel jsem řídkým lesem, přes bodláčí a trnitým křovím, skrz louku do jabloňového sadu. Byl jsem tak nadšený, že vidím první znaky přítomnosti lidí, že jsem málem zapomněl na veškerou opatrnost. Na kraji sadu stála malá chatrč a mně se vrátil instinkt válečníka. Využíval jsem obezřetně každého stínu a příkřen postupoval vpřed. Dřevěná bouda byla opuštěná a uvnitř se válely jen proutěné koše. Našel jsem prázdné pytle a jeden z nich jsem použil na bederní roušku.

Během další půlhodiny pochodu jsem rozpoznával známky lidské činnosti stále častěji. Pařezy po vykácených stromech, zapomenuté vědro na vodu u řeky nebo otisk bosé nohy v blátě. Za malým políčkem se tyčila velká dřevěná budova s ohradou. Opatrně jsem obešel stavení, které nemělo žádná okna a připomínalo stodolu. Připlížil jsem se na dosah ke zdi a ve skulinách mezi

silnými prkny jsem zahlédl pohyb. Přiložil jsem oko k větší škvíře. V celém vnitřním prostoru seděli nebo leželi lidé v nuzných, špinavých hadrech, navzájem spoutáni řetězy. Vlastně bych teď mezi ně jednoduše zapadl, překonání řeky a půldenní pochod lesním porostem ze mě udělaly polonahého, otrhaného a špinavého chudáka.

Jemné zaskřípání kamínků mě upozornilo, že je něco nebo někdo za mnou. Ve zlomku vteřiny jsem se otočil a spatřil pět mužů oděných v tunice, s koženými přilbami na hlavě, a nemohl jsem přehlédnout, že dva na mě mířili hroty kopí. Byli to bezpochyby lovci nebo hlídači těch ztročených lidí uvnitř. Rozestoupení v půlkruhu se ke mně pomalu přibližovali. Kromě těch dvou s kopími byl další ozbrojen nějakým obuškem, ten vedle něj svíral v ruce dlouhý bič a pátý držel síť. Rozvážně a pomalu jsem udělal několik úkroků stranou, a tak se přiblížil víc k jednomu z mužů s kopím. Zůstal jsem klidně stát, jako bych byl smířený s osudem, ale když byla špička kopí na dosah, hmátl jsem po něm. Chytil jsem ho za hrotem a podél těla potáhl k sobě. Překvapený lovec otroků zavrával, já druhou rukou přehmátl a prsty stiskl jeho zápěstí svírající zbraň. Přitáhl jsem si ho ještě blíž, zapáčil na zápěstí a úder malíkové hrany na ohryzek ho vyřadil ze hry pět proti jednomu. Jeho druhové ale zatím nehodlali chytat lelky, kolem nohy se mi omotal konec biče a já se po jeho šklubnutí zapotácel. Bosá noha mi podklouzla na hlíně a už jsem padal k zemi. Letící síti jsem neměl šanci se vyhnout a jen jsem přes její široké mezery stačil pohlédnout do očí chlapovi s obuškem, který mě hned počastoval dvěma ranami přes záda. Po úderu do hlavy jsem ztratil vědomí.

V šerem zalité kobce s dalšími otroky, spoutaný na rukou i nohou, jsem ležel na něčem, co se kdysi nazývalo sláma. Byl z ní cítit zápach špíny a výkalů. Pokoušel jsem se najít lepší polohu pro své otláčené tělo, ale řetězy zařinčely a daly mi jasně najevo, že si o tom můžu nechat jen zdát. Tohle nebyl pěťihvězdičkový hotel a bohužel ani polní ubikace, za kterou bych teď klidně platil zlatem.

Už to bude několik týdnů, co mě výbuch granátu vrhl do mezireálného portálu a já se dostal do tohoto světa. Když mě chytili lovci otroků, pokoušel jsem se od ostatních zajatců zjistit, kam jsem se to vlastně dostal. Mluvili mezi sebou většinou latinsky, tak jsem oprášil staré znalosti, které mi zůstaly z jedné mise ve světě, kde latina byla celosvětovým jazykem. Všechny získané poznatky vedly k tomu, že jsem v nějaké provincii starověkého Říma. Za pár dní nebylo v baráku pro otroky téměř k hnutí a otrokáři nás několikadenním pochodem hnali do nejbližšího města. Na trhu s otroky jsem byl prodán muži, který vypadal víc jako voják než jako majitel plantáží a po obchodní transakci jsem skončil zase v železech.

Ve smradlavé kobce na konci metauniverza mě nikdo z Agentury nenajde a nevěřil jsem, že by někoho mohlo napadnout, že jsem přežil výbuch u portálu. Odepsali mě jako nezvěstného v boji, na můj spis otiskli razítko MIA – Missing in action – a zařadili do velké kartotéky. Do kartotéky k mnoha dalším, kteří se z bojové mise nikdy nevrátili a nenašla se po nich ani spálená podrážka. Kdyby existoval nějaký důkaz, že jsem naživu, tak by se mě kluci z jednotky určitě pokusili vytáhnout z téhle bryndy, ale pro Agenturu jsem jen malý šroubek ve velkém stroji, který, když vypadl, nahradili okamžitě dalším.

Dnes se zdálo, že je venku rušněji než kdykoliv jindy. I přes všechny ten hluk jsem na chodbě uslyšel kroky. Zastavily se u cely, bouchla odsunutá závora a žalostně zavrzaly okované dubové dveře. Plamen pochodně mě oslepil, vnímal jsem nad sebou jen vysokou temnou postavu, která si nás prohlížela jednoho po druhém, a vzápětí jsem byl obdarován kopancem do stehna.

„Jak se jmenuješ, rabe?“ zahřměla otázka mého nového pána.
„Chci znát tvé jméno, otroku!“

„Strakusz,“ odpověděl jsem.

„Jak?“

„Stan Strakusz.“

„No, to je jedno,“ mávl rukou a otočil se na patě. „Vyvedte ho!“ zavelel a hned se mě chopily ruce dvou strážců.

Osvobodili mé nohy od těžkých okovů, ale ruce nechali spoutané. Donutili mě vstát a vyvedli z kobky. Prošli jsme temnou chodbou, ve které jen pár loučí osvětlovalo zelené fleky plísně. Konec chodby střežila velká vrata, před kterými strážci zastavili a sundali mi i kovová pouta na ruku. Odstoupili a zamířili na mě dlouhými kopími. Všiml jsem si na zemi ležícího štítu a meče. Zvedl jsem štít, i když to byl honosný název pro ten kus seschlého dřeva držící pohromadě díky několika kovovým plátům, a meč, krátký gladius, který měl už taky lepší časy za sebou. Neviditelné ruce otevřely obě křídla těžké dřevěné brány a mě zasáhly paprsky slunce jako blesk. Jen stěží jsem se v té denní záři orientoval. Popošel jsem do arény vysypané okrovým pískem, místy zbarveným tmavými skvrnami, o jejichž původu jsem si nedělal iluze. Aréna byla obehnaná dřevěnými tribunami plnými lidí čekajících na bojové představení plné bolesti a krveprolití. Z desítek, možná stovek hrdel zahřměl křik, až mi naskočila na šíji husí kůže. Proti mně kráčel mohutný muž v přilbě, hrudním pancíři a koženými chrániči holení a předloktí. Na přihlízející diváky mával velkým trojzubcem a užíval si přízeň publika. Asi jsem se měl stát zahřívacím soustem místního šampiona v gladiátorské areně.

Potěžkal jsem meč a vyzkoušel jeho těžiště. Nebyl to žádný zázrak, ale na zabití stačil. Jako každý militák, i já jsem musel ovládat všechny zbraně válečníků jakékoliv doby, jakéhokoliv světa. Od pulsní pušky až třeba po obouruční meč. Snažil jsem se trochu rozhýbat a prokrvit údy ztuhlé po pobytu v žaláři. Rozvážnými kroky jsem uhýbal doleva. Musel jsem zachovat klid a předvídat, kdy protivník zaútočí. Gladiátor ve zbroji roztočil síť nad hlavou.

Pohlédli jsme si do očí. V těch jeho bylo pohrdání a výsměch pro špinavého otroka v bederní roušce s narezlým mečem. Neustále točil síť a pomalu se přibližoval. Naznačil výpad trojzubcem, ale jen proto, aby mě zmátl. Velkým obloukem na mě hodil síť. Já jsem okamžitě poklesl v kolenu a sklonil hlavu, aby mě síť minula. Sotva proletěla nade mnou, zaútočil jsem proti gladiátorovi já. Chtěl jsem ho zasáhnout těsně pod prsní plát, ale byl to

zkušený bojovník, nenechal se mým výpadem zaskočit a včas ukročil stranou. Jeho trojzubec narazil do mého štítu, který se rozletěl na kusy, a já ucítil ostré říznutí. Zranil mě na paži mezi ramenem a loktem. Krev mi rychle stékala po hřbetě předloktí a kapala na zem.

„Zab ho! Zab ho!“ zahřměly hlasy z tribun, rozvášněné první krví.

Odhodil jsem torzo štítu a zvažoval další strategii. Snažil jsem se využít všechny zkušenosti z výcviku boje muže proti muži. Síly mi rychle ubývaly, neměl jsem na to, abych souboj protahoval. Musel jsem protivníka vyprovokovat, vyvést z rovnováhy. Byl jsem v Military vycvičen k zabíjení a dokud nechcípnu, budu zabíjet. A nehodlal jsem chcípnout teď, pod vidlemi nějakého bezvýznamného řezníka béčkové gladiátorské ligy.

„Bojuješ, jako bys před chvílí ošoustal vlastního psa,“ vykřikl jsem a plivl jeho směrem. Asi mé špatné latině porozuměl, nebo vytušil z odstínu mého hlasu, že o něm nemluví zrovna hezky, a vyrazil proti mně s úmyslem skoncovat to se mnou jednou provždy. Já vyrazil proti němu. Těsně před tím, než se naše zbraně střetly, jsem šel do skluzu. Jeho trojzubec mě minul o vlásek, ťal jsem do jeho nekryté nohy a odkulil se stranou. Gladiátor zařval bolestí a klesl na kolena. Krev z přetáté tepny kropila rozžhavený písek arény. Okamžitě jsem byl opět na nohou, zvedl meč a bodl ho do šíje nad lopatkami. Gladius zůstal trčet v těle, musel jsem ho pevně chytit, zapřít se nohou a skopnout umírajícího na zem.

Dav zahučel údivem, pak řval nadšením. Zvedl jsem pravici se zarudlým mečem a zdravil rozvášněné diváky tohoto krvavého představení. Opojeně jsem nasával atmosféru, patřila jen mně. Uvědomil jsem si, že skandují mé jméno, byť zkomoleně.

„Spartakus! Spartakus! Spartakus!“

Vlado Ríša

Narodil jsem se nedlouho po druhé světové válce (1949) na východním Slovensku.

Po dlouhodobých studiích jsem vystřídal několik zaměstnání. Učil na vysokých i středních školách, byl pracovníkem výzkumného ústavu a zabýval se výrobou a výzkumem radioaktivních léčiv. Překládal jsem SF knihy a od roku 1982, kdy jsem se zúčastnil prvního, tedy nultého Parconu, jsem se zapojil do SF hnutí.

Od roku 1990 jsem začal pracovat v Ikarii, kterou mi časem hodil její původní šéfredaktor Ondřej Neff na krk. Když ji zastavili, nedal jsem se a způsobil vydávání XB-1.

Začal jsem psát, když jsem zjistil, že nemám co číst. Protože to byli nakladatelé ochotni vydávat a lidé číst, činím tak dodnes.

Překládám SF knížky z ruštiny.

Jsem pilotem ultralehkých letadel.

V SF hnutí působím jako rušivý element, porotce literárních soutěží a přednášející.

Odmala jsem chtěl být buď knihovníkem, nebo majitelem sběrný surovin, kde bych zachraňoval odložené knihy.

Jak jsem se dostal k JFK?

Velmi jednoduše. Setkal jsem se na jednom conu s buldozerem české SF JWP, kterýžto mě uchopil rukou tvrdou a nerozdílnou pod krkem a sdělil mi s milým úsměvem (nebo to byly vyceněné zuby?), že napíšu jeden díl. Až když jsem – chroptě – přikývl, tak mi pustil trochu vzduchu do plic.

Setřel jsem z čela smrtelný pot, usedl k počítači a napsal. S touto povídkou to bylo podobné.

NA DVĚ PÍŠTALY SE ŠPATNĚ PÍSKÁ

1.

„Na dvě píšťaly se špatně píská,“ pomyslel si smutně agent Martin Štěpánek, když se díval na dvě krásné dívčiny, které se právě vlnily kolem stolku na zahrádce, u něhož poklidně popíjel dobře vychlazené plzeňské pivo, „ale stejně bych to zkusil.“

Prohrábl si mírně prořídle světlé vlasy a usmál se na ně v domnění, že se alespoň jedna chytne. Obě se pohrdavě ušklíbly a ještě vyzývavěji zahoupaly boky, nepřiliš zahalenými v letních minisukních. Dokonce se ještě čemusi zachichotaly a Martin nechtěl ani vědět, co to bylo.

Právě v okamžiku, kdy sahál po kapesníku, aby si otřel zpcené čelo, mu zabzučel v kapse mobil. Sáhl si do kapsy a přešel pohledem displej. Zpráva byla stručná a jasná:

„Okamžitý nástup! Šéfová tě chce vidět!“

Martin Štěpánek rozhodným pohybem dopil pivo a zvedl se k odchodu. Číšníkovi, který se zjevil odkudsi ze stínu, dal bankovku a mávl rukou na znamení, že drobné si má nechat, čímž si vysloužil úklon skoro až k zemi.

2.

Martin Štěpánek setřel hojný pot z vysokého čela a odhodlaně vstoupil do pracovny Ljuby Bytewské.

Klimatizace v místnosti pracovala na plný výkon, takže tu byla skoro až zima. Otrásl se.

„To je vám práce tak odporná, že se klepete, jen co vlezete do mých dveří?“ šlehla po něm Bytewská trochu jedovatě.

Nebyla v nejlepší náladě. Pak se usmála, ale vypadala jako žralok těsně před obědem.

„Mám pro vás dvě zprávy, jednu dobrou a jednu špatnou. Kterou chcete slyšet dřív?“

„Ježíšmarjá, ona začala vtipkovat,“ prolétlo vyděšenému Štěpánkovi hlavou. „Tak to už je Agentura opravdu v prdeli.“

Nedokázal ze sebe vypravit ani slovo, jen rozhodil rukama, aby naznačil, že je mu to jedno.

Bytewská se opět usmála a opřela se lokty o stůl. Tentokrát to byl opravdu přátelský úsměv. Otázkou bylo, co se agentu Štěpánkovi líbilo míň. Asi ten úsměv. Teď už čekal buď svoji okamžitou suspendaci, odchod do penze, nebo nástup před poravčí četu.

„Dobře, začnu tou lepší,“ řekla Bytewská a upravila si pramen vlasů, který vyklouzl z jejího jinak perfektně upraveného účesu, „jmenuji vás, s okamžitou platností, vedoucím kanceláře v dimenzi ZRAJWP-3. Je to milá a příjemná dimenze, která je asi tak na naší úrovni...“

Štěpánkovi běhal mráz po zádech. Už dávno věděl, že něco takového nevěstí nic jiného než kolosální průser.

„Teď ta druhá věc. Z neznámého důvodu byla naše kancelář, která je vedena pod krycím názvem AKIE prodej nábytku, přepadena rozvášněným davem a zcela zlikvidována...“

Štěpánek vykulil oči a zatahal se za miniaturní bradku, spíše několik málo vousů, které mu rašily na bradě.

„...tedy, abych byla přesná, i se všemi našimi lidmi.“

Štěpánek jen překvapeně vydechl.

„Faktem je, že tam byli jen dva. Opravdu je to klidná a bezproblémová dimenze...“

„To vidím,“ prolétlo Štěpánkovi hlavou.

„Proto tam sloužil John Wilson Perambulator a s ním...“

Štěpánkovi se před očima objevil obrázek velkého, hřmotného a hlučného Johna, s dlouhými prošedivělými vlasy svázanými do ohonu, kterého nedokázal v pití zastavit nikdo, zvláště když u toho nebyla jeho přítelkyně. Nedokázal si představit, že by tenhle chlap, který se vždycky tak radoval ze života, mohl nebýt.

„...jeho přítelkyně Jane. Měli to jako placenou dlouhodobou dovolenou.“

„*Takovou dovolenou bych si s chutí odpustil, když tam exnul,*“ pomyslel si Štěpánek a zřejmě se mu něco z myšlenek objevilo ve výrazu tváře.

„Proto jsem se rozhodla, že tuhle nešťastnou událost vyšetříte vy a připravíte novou kancelář pro stálého agenta. Když jsem řekla celá kancelář, nebyla to tak úplně pravda. Přežil to účetní, který je místní a o Agentuře neví nic.“

„Ano, madam,“ řekl Štěpánek a vypnul se do pozoru.

„Máte na to pět dní.“

Léta vojenského drilu jak v armádě, tak na basketbalových hřištích se projevila. Prkenně se otočil a zvedl nohu k prvnímu kroku.

„Materiály vám snad budu nosit já?“ ozvalo se kovově za jeho zády.

Pohyb nohy využil k prudké otočce, která vypadala docela elegantně. Došel ke stolu, převzal malý flashdisk, na němž byla nahraná všechna potřebná data. Teprve nyní mohl opustit přechlazenou kancelář a docela se těšil na vedro venku.

3.

Obstarožní taxík vysadil Štěpánka před spáleništem patrové budovy s obrovským modrým nápisem AKIE, který požár kupodivu přežil bez úhony. U dveří, vedle prkny zatlučené výlohy, postával vyhublý pomenší chlapík a žvýkal stéblo trávy. Opíral se o ohořelý rám a líně pozoroval okolí. Když agent Štěpánek zamířil k budově, zpozorněl.

„Sem nikdo nesmí,“ zahuhlal a roztáhl ruce, jako kdyby mohl robustnějšího agenta zastavit.

Štěpánek sáhl do kapsy a vytáhl zelenou legitimaci zatavenou v průhledné fólii, na níž bylo výrazné logo AKIE.

„Prozatím to tu mám převzít,“ ušklíbl se Štěpánek, když viděl změnu v mužově tváři. „Kdo jste vy?“

Otázka to byla spíš řečnická, protože ze zprávy věděl, že jde o Matyho Patrova, účetního, který jako jediný masakr přežil díky tomu, že se den předtím ožral jako Dán a nedorazil do práce.

Najednou ho zastudilo na prsou. Škulbl sebou a sáhl si na místo, kde se mu pod košilí přilepil na tělo kovový medailon ve tvaru dvou draků hryzajících si navzájem ocasy.

„Děje se něco?“ Maty vyplivl stéblo a sledoval, jak se pomalu snáší k zemi.

„Ne, nic,“ Martin se rozhlédl kolem sebe, přimhouřenýma očima přešel celé náměstí.

Nikde nikdo. Jen na protější domě běžela obrovská reklama na magické předměty firmy Yamado. Pokrčil rameny a vešel do budovy.

„V celém prvním patře je jedna jediná místnost, která je nepoškozená. Používaly ji uklízečky, takže tam nebylo co ke zničení a kyble nikdo nechtěl,“ řekl posměšně Patrov.

4.

„Tak povídejte,“ posadil se Štěpánek k mírně poničenému stolu a opřel se o něj lokty.

„Všechno jsem už vypověděl na policii a napsal do hlášení,“ zavrtěl hlavou Maty. „Poslal jsem ho na ústředí, tak, jak to dělal pan Perambulator. Ale nevím, kde je. To byste spíš...“

Štěpánek mávl rukou:

„To není podstatné. Teď mě zajímá, co v těch zprávách nebylo,“ zadíval se na pobledlého účetního. „Vám není dobře?“

„Není,“ opatrně kývl Patrov. „Oslavoval jsem, že jsem přežil, a asi jsem to přehnal.“

„Takže vraťme se k tomu, co se stalo.“

„No, šel jsem do práce trochu později,“ podrbal se rozpačitě Patrov na hlavě.

„Jestli myslíte, že ve tři čtvrtě na dvanáct je trochu později...“ ušklíbl se Štěpánek.

„No, tedy... Nebylo to trochu později, to máte pravdu. Ale stalo se to. Když jsem přišel na náměstí, akorát začali dávat tu reklamu na Akii...“

„Jakou reklamu?“ zamračil se Martin. „Pokud vím, tak jsme si žádnou nežadávali.“

Maty Patrov se překvapeně zašklebil a pak pokrčil rameny.

„Nevím,“ řekl po chvíli mlčení. „No, jo,“ podrbal se za uchem. „Já jsem teda žádnou neproplácel. V účetnictví nic takového fakt nebylo.“

„Jaká byla ta reklama?“

„Víte, taková šíleně vlezlá. Seděla tam nějaká mladá holka na naší židli, rozhazovala rukama a cosi si popzpěvovala...“

„Vzpomenete si, co to bylo?“

„Počkejte, pokusím si vzpomenout,“ přejel si Patrov dlaní přes čelo. „Bylo tam něco jako:

*Kupte si židle Akie, tata tata,
jinak vám maminka nabije, tata tata.
Naše židle dřevěné, tata tata,
nejsou všechny zelené, tata tata.
Kupte si je v prodejně naší, tata tata,
nezajdou tam jenom plaší, tata tata...*

Dál si to nepamatuju,“ rozhodil rukama Maty. „Zůstal jsem stát ve Vítězné ulici, protože na náměstí bylo moc lidí, a pak to začalo.“

Přivřel oči a před nimi se mu objevila scéna tak, jak ji viděl před několika dny:

Náměstí řídce zaplněné lidmi. Na obrovské obrazovce, pokrývající víc jak půlku stěny třípatrového domu, se objevuje docela obyčejná dívka, rozhazuje rukama a začíná si pozpěvovat připitomělou, nepřiliš dobře zrýmovanou odrhovačku, která je však příšerně vlezlá. Maty se přistihuje, že si ji pobrukuje taky. Lidi zůstávají stát a dívají se fascinovaně na obrazovku. Reklama končí a na obrazovce se objevuje řvavě barevná fotografie Malterského pobřeží s neskutečně bílým pískem pláží. Pár lidí se otáčí k domu, kde v prvním patře svítí nápis AKIE. Zvedá se řev, nenávistný řev. Vzduchem letí dlažební kostky, které se bůhví odkud vzaly v rukách lidí. Řinčí sklo rozbíjených výloh. Dav se zvětšuje a nenávistný řev sílí. Tma před očima...

„Co bylo dál?“

„Pak lidi vtrhnuli dovnitř, ale někdo, asi zvenku, dům zapálil. Plameny vyšlehly strašně rychle a vysoko. Nikdo z těch, kdo byli uvnitř, se nedostal ven. Zůstali tam všichni. Málem jsem tam skončil i já. Když začal dům hořet, tak jsem najednou zjistil, že stojím před ním a nevím, jak jsem se tam dostal.“

„Hm,“ zamyslel se Štěpánek a vzpomněl si na chlad amuletu, „to by mohlo být ono. Ale musím to ověřit.“

„Budete mě ještě dneska potřebovat?“ Maty vstal a čekal na rozhodnutí nového šéfa.

„Ne, můžete jít.“

„Jo,“ otočil se Patrov ve dveřích, když se plácl přes kapsu, „Mám tady něco, co mi nepatří.“

Vytáhl z kapsy cosi o velikosti malé cihly zlata, mělo to i stejnou barvu.

Štěpánek povytáhl obočí a malounko se ušklíbl. Poctivý účetní, to se hned tak nevidí. Na druhou stranu, průšvihů už měl dost, takže...

„Co to je?“

„Novinka, přenosný telefon. Pan šéf mi ho půjčil před třemi dny. Teď jste šéf vy, tak vám ho předávám zpátky.“

Štěpánek natáhl ruku a počkal, až mu účetní cihličku předá. Když se za ním zaklaply dveře, nahlas se rozesmál. Pohazoval si

přístrojem s maličkatým displejem a dvaceti droboučnými tlačítky.

„Pokud to doma přežije Maurbyho efekt, tak v Technickém muzeu budou mít radost a moje kapsa taky,“ pomyslel si s úšklebkem. „Vypadá to famózně.“

5.

Po odchodu účetního zamířil Štěpánek k rozbitému oknu. Vedlo na dvůr. Ušklíbl se a v duchu nad tím mávl rukou. Zamířil ke dveřím.

Vyšel na náměstí, bylo kolem poledne. Slunce pálilo jako o život a na prořídlem temeni se mu okamžitě objevily velké kapky potu. Mechanicky si je setřel a rozhodným krokem zamířil doprava k malé hospůdce, tedy spíš k její zahrádce s barevnými slunečníky. Usadil se do pohodlného bílého křesílka a pomyslel si, že majitel musí být dost nepraktická osoba, když si vybere takovou barvu.

Ještě než se uvelebil, už u něj stála mladičká servírka s nacvičeným úsměvem na tváři, ve velmi krátké zelené sukni a bílé halence.

„Pivo,“ vydechl ochraptěle,

Najednou měl v ústech sucho a nebylo to jen vedrem. Byla moc pěkná, a kdyby se tvářila normálně, asi by mu hořely uši jako studentíkovi. Otočila se, pohupování jejího zadečku donutilo agenta dvakrát polknout. Rozhlédl se kolem sebe a s uspokojením konstatoval, že tu sedí sám. Na oběd bylo ještě brzy, podle informací, které dostal, se tady jedlo až kolem druhé či třetí hodiny.

S klapnutím před ním přistálo orosené pivo. Ani nezvedl oči, jen tiše poděkoval. Jakmile utichlo klapání podpatků, napil se a teprve pak sáhl ke krku. Vytáhl za tenký, lehounký řetízek ze zlatavého kovu amulet z výstřihu trička. Chvilí si s ním jen tak pohrával a nenápadně si prohlížel okolí. Nikoho však štíhlý muž středního věku s lysinou, jen zlehka obklopenou nakrátko ostříhanými blondatými vlasy, a podivnou maličkatou bradkou nezajímal.

Položil amulet na stůl vedle tácku, na němž měl pivo, a přejel po něm několikrát prsty. Z dálky to muselo vypadat, jako kdyby si jen tak hrál. Jen zblízka by pozorovatel zjistil, že se horní, rudý drak změnil v nepravidelnou miniaturní obrazovku a dolní, modrý, že je vlastně dotykovou klávesnicí. Na displeji se objevovaly řádky drobného písma. Martin Štěpánek mhouřil oči, aby dokázal informace přečíst.

„Je to tak,“ zabručel si pod nos, „už se dokázali dostat na podprahové informace v reklamách.“

Vypnul amulet a zasunul si ho za tričko. Dopil pivo a blaženě se natáhl v křesílku.

„Kdyby se tady nestala ta tragédie, tak by Ljuba měla pravdu, že tohle je ideální místo pro vysloužilé agenty.“

„Dáte si ještě jedno?“

Zvedl oči k dívce a kývl. Odkášlal si:

„Měl bych dvě otázky. Máte něco k jídlu?“

„To je první,“ usmála se a vypnula hrudník, „a odpověď zní ano. A ta druhá?“ usmála se šibalsky.

„Dobře, tak budou tři, ale na tu poslední bych si ještě nechal čas. Máte tady nějaké ubytování?“

„To spojujete druhou a třetí?“

„No, tedy... Jak bych to řekl...,“ zaskočila ho. „Ano,“ vzpomněl si na Johna Kováře, který by tuhle situaci zvládl určitě levou zadní, a zkusil ho napodobit.

Musel asi vypadat dost legračně, ale nedala to na sobě znát.

„Vzhledem k tomu, že mi tenhle hotýlek patří, tak odpověď zní ano.“

„Vám to tu patří?“ polkl a přejel pohledem okolí.

„Ano, ale ne dlouho. Od toho neštěstí před čtyřmi dny,“ vysvětlovala ochotně. „Takže se vlastně zaučuji. Patřilo to mému otci, ale uhořel v támhletem domě,“ ukázala prstem. „Přišli jsme o serverku a pokojskou, dav je ušlapal, a taky výčepního, ale už jsem sehnala nového. A taky pokojskou, takže můžeme pokračovat.“

„Fajn,“ nadechl se Martin Štěpánek, „najal bych si pokoj s výhledem na náměstí. Ale nejdřív bych něco snědl. Nechám to na vás.“

„Polévku z mořských ryb a steak s bramborovými nudlemi. Máte ho raději propečený, nebo krvavý?“

„Propečený,“ začal si už být jistější v kramflecích. „Komu patří támhleta reklamní obrazovka?“

„Vy jste tu nový, že?“

Kývl.

„Firmě Smith and...“

„Wesson?“ skočil jí do řeči s úsměvem.

„Ne-e-e,“ nechápavě zavrtěla hlavou. „Smith and Bresain. Kancelář mají ve Vítězné ulici.“

„Apropó,“ zaskočil ji tím slovem, takže strnula v půlce kroku. „Chtěl jsem se zeptat: jak se jmenujete?“

Usmála se:

„Charlotta, ale říkají mi Charlie.“

6.

Pohřeb Johna Wilsona Perambulatora a jeho přítelkyně Jane deCosta se konal v devět hodin ráno na městském hřbitově, který měl i krematorium. Martin předpokládal, že tam bude sám, maximálně s Matym Patrovem, ale spletl se. Za několikaleté působení ve zdejším městě si udělal John i jeho přítelkyně dost známých a kamarádů, takže velká síň krematoria praskala ve švech. Martin stál vzadu v koutě a sledoval přítomné. Byla to spíš jen profesionální deformace, protože tady nikoho neznal, tedy kromě pana účetního a majitelky hotýlku Charlotty.

Oba tu byli.

Byl problém zajistit pohřeb tak brzy, protože mrtvých bylo hodně, ale tučný úplatek udělal své.

„...majitel, obchodník, přítel a mecenáš John Wilson Perambulator nám všem bude scházet,“ zvučný hlas najatého řečníka se velebně nesl síní.

Štěpánek ho vnímal jako šum a zamyšleně probíral možnosti, jak splnit úkol. Očima bloudil po auditoriu a najednou se zarazil.

„Toho chlapa jsem už někde viděl,“ prolétlo mu hlavou.

Muž seděl v šesté řadě uprostřed, oblečený byl do černého obleku, prošedivělou hlavu skloněnou k prsům. Byl zřejmě hluboce zamyšlený.

Štěpánek se pomalu a ledabyle protáhl kolem zdi tak, aby na něj lépe viděl. Výraznou tvář s velkým nosem zdobil masivní prošedivělý knír. Rty měl pevně sevřené.

Agent si nenápadně sáhl na prsa, skulinou mezi knoflíčky bělostné košile povytáhl amulet a udělal několik snímků neznámého muže.

Zazněla hudba, která sice netrhala uši, jak se to často stávalo v jiných dimenzích, ale byla přece jen trochu jiná, než Martin znal. Všichni vstali a naposledy se poklonili oběma mrtvým. Rozhrnula se tmavorudá opona a obě rakve pomalu zmizely v tmavém tunelu. Když se opona opět zatáhla, hudba zmlkla. Lidé ještě chvíli postáli a pak se začali rozcházet.

Štěpánek se vmísil do davu a zamířil ke svému dočasnému domovu. Po chvíli ho dohnala Charlotta, celá v černém, dokonce měla z kloboučku spuštěný závoj, který jí skrýval tvář. Galantně jí nastavil ruku a ona se do něj zavěsila.

„Půjдете se mnou zítra na pohřeb otce? Nemám žádné příbuzné a nevím, jestli to zvládnu.“

„Samozřejmě, Charlotto.“

7.

Seděl ve svém pokoji, zíral na obrázek muže z krematoria a snažil se vzpomenout si, kde ho viděl. Měl intenzivní pocit, že to bylo ve spojitosti s Agenturou, ale nebyl si schopný vybavit nic, ani jméno, ani souvislosti... Upřeně zíral na obraz, který si promítl na stěnu, a nebyl daleko od toho, aby se vztekle mlátil do hlavy. V databázi, kterou měl v amuletu, nenašel nic, co by mu pomohlo.

Ozvalo se tiché zaklepání a dovnitř vešla pokojská s táčem, na němž pro něj měla večeři.

Martin stačil vypnout obraz, než se otevřely dveře. Spokojeně se podíval na jídlo, které mu přinesla. Vypadalo velmi chutně. Polkl sliny, které mu naplnily ústa.

„Nechcete si předsnout? Budete se moct dívat ven, je tam tak hezky,“ zeptala se s mírným úsměvem a podívala se oknem na náměstí. „Ten tác vám otočím.“

Martin na ni okamžik zíral jako na zjevení a pak se plácl do čela.

„Ježíšmarjá, já jsem trouba,“ zaúpěl naštěstí jen v duchu, protože tady Ježíš a Maria patřili ke zplozencům pekla a jejich jména byla považována za hrubou urážku, když byla vyslovena nahlas.

Trvalo ještě několik málo okamžiků, než se vzpamatoval, pak vstal a předsel si.

„Jste moc hodná. Děkuji.“

Za okamžik už seděl v pokoji sám a pochutnával si na přírodních jeleních řízcích v brusinkové omáčce. Olízl si sladkou omáčku ze rtů, když zahlédl naproti v domě přes náměstí záblesk slunečních paprsků.

„Že by někdo házel prasátka?“ blesklo mu hlavou, ale v té chvíli se už kutálel po podlaze. „Jestli to bylo opravdu jen prasátko, tak dobře, že tady nikdo není. Byl bych za blázna.“

Tiché zadrnčení od stropu připoutalo jeho pozornost. Podíval se vzhůru a uviděl, jak se v lustru chvěje nevelká markonitová šipka. Ve slunečních paprscích se z ní snašel jakýsi prach nebo drobounké kapičky.

Zatajil dech a po čtyřech spěchal ke dveřím. Pootevřel je a proklouzl na chodbu. Naštěstí tam nikdo nebyl. Vstal a teprve nyní si dovilil se nadechnout. Zamyslel se.

„Co to mohlo být? Evidentně nějaký jed nebo něco takového. Musí to být krátkodobá a rychlá záležitost. Dotyčný si nemůže dovolit vyvraždit celý hotel... I když...“ vzpomněl si na dvacet mrtvých, kteří zahynuli v hořícím domě.

Zamkl pokoj, aby do něj nikdo nemohl vejít, sešel dolů po skřípajících schodech a přešel si unaveně tvář.

„Jaká byla večeře?“ zeptala se ho s úsměvem Charlotta.

„Vynikající, ale mám drobný problém.“

„Podle toho, jak vypadáte,“ zhodnotila jeho pobledlou tvář a orosené čelo, „to na drobnost nevypadá.“

„Za chvíli se musím vrátit nahoru a zjistit, co to bylo. Někdo mě totiž chtěl zabít. Nebo si to alespoň myslím.“

Přinesla mu velkého panáka Beicharówki a energicky ho před něj postavila. Příliš se nerozmýšlel a obrátil ho do sebe.

Okamžitě měl pocit, že si krkem prolil hořící letecký benzín. Zavřel oči, z nichž mu vytryskly slzy, a snažil se zvládnout záchvat kašle. Po pár vteřinách se mu to podařilo.

„Dík,“ zachrčel a doufal, že mu z úst nešlehají plameny.

„Vy musíte mít plechové hrdlo,“ řekla s uznáním Charlotta, „ještě jsem neviděla, aby někdo...“

Štěpánek jen mávl rukou a vstal. Zamířil ke dveřím vedoucím do recepce a posléze ke schodišti ke svému pokoji.

8.

Odemkl dveře pokoje a otevřel je dokořán. Vzniklý průvan zatřepotal záclonami a vysunul jejich spodní část z okna ven. Štěpánek ještě chvíli počkal a pak vběhl se zatajeným dechem do pokoje. Popadl malý kožený kufřík, který ležel na posteli, a znovu rychle zamířil ke dveřím.

Cestou přibral židli.

Na chodbě položil u dveří na židli kufřík a otevřel ho. Víko zevnitř bylo displejem a vnitřnosti kufříku vyplňovala klávesnice a další podivné součástky uložené v kožených kapsičkách po obvodu.

Klekl si ke kufříku a ruce mu jen kmitaly. Obrazovka svítila tlumeným jasnem a objevovaly se na ní řádky rychle běžících písmen.

„Tak je to jasné. Marchonin! Zdejší doktor by našel jenom infarkt a bylo by vymalováno. Jenže proč?“

Vstal, popadl židli i kufřík a zamířil do pokoje. Stále sledoval obrazovku, jestli neukáže zvýšenou nebo nebezpečnou úroveň jedu. Byla podprahová.

„Ještěže se tenhle jed tak rychle rozkládá ve styku se vzduchem,“ zabručel si pod nos, když zamířil k oknu a zavřel ho.

Pak zatáhl nejen záclony, ale i závěs.

„A má po žížalkách. Nebude vědět, jestli tu jsem, nebo ne. Ještěže používá tak zastaralé vybavení,“ drobně se ušklíbl.

V kapse mu zazvonil zlatý telefon. Vytáhl ho a podíval se na malý displej. Objevil se tam malý rozesmátý obličejík vytvořený z teček, takže vypadal značně hranatě. Otevíral a zavíral pusou. Martin stiskl zelené tlačítko a přiložil telefon k uchu.

„Jak se máte, co děláte,“ opakoval několikrát něžný dívčí hlas ze sluchátka.

Amulet ho zastudil na prsou tak, až měl pocit, že se mu propaluje do vnitřku hrudníku. Vyjekl, pustil telefon a chytil se oběma rukama za prsa. Přístroj s křápnutím dopadl na zem a rozpadl se na několik částí.

Zjistil, že stojí u okna a má nataženou ruku k závěsu.

„Fuj!“ odplivl si vztekle. „Ještě že mě Bezděch pořádně vybavil. Tohle mohlo dopadnout špatně.“

Kopl do zbytků přístroje, odlétly ke stěně a rozpadly se na ještě menší části. Štěpánek nad tím mávl rukou a smířil se, že výdělek za telefon je v tahu.

Sedl si ke stolu a přenesl fotografie z amuletu do počítače. Pak spustil program Faces, verzi 14.0.

Chvilí studoval návod, protože ho zatím ještě nikdy nepoužil, ale pak se jeho prsty rozběhly po dotykové klávesnici jako mravenci u tučného sousta. Netrvalo dlouho, fotografie nabyla na objemu a Martin ji mohl začít otáčet. Program dopočítal podle tvaru hlavy a dalších markantů tvář muže z pohřbu.

Díval se na ni a usilovně přemýšlel.

„To přece není možné!“ vydechl nakonec. „Vždyť to je Zdeněk Saprot!“

Vzpomněl si na fotografii muže, která visela v hale Agentury mezi těmi, kdo se nejvíc vyznamenali a položili za ni život. Byl starší, což bylo pochopitelné, fotografie tam visela už dobrých šest sedm let.

Sklonil se ke klávesnici a vytukal „**Saprot**“.

„Agent vnitřního oddělení, který mimo jiné spolupracoval s hlavním zbrojířem Agentury Patrikem Bezděchem na vývoji prostředků masového ovlivňování lidí. Výsledky jejich práce nebyly zavedeny do výstroje, měly příliš malý dosah. Zahynul před sedmi lety při akci v dimenzi VR-16-04-49, která měla zjistit zdroj úniku informací ze sekce interrealitního pašování. Na akci spolupracoval s J. W. Perambulatorem, M. Berberovem a A. Rakadou. Celou akci, která nepřinesla kýžený výsledek, přežil jen J. W. Perambulator, když celá skupina padla, podle jeho hlášení, do léčky. Další informace o akci jen v případě, že máte prověření V-61-12-6, nebo tak rozhodne **GOD**.“

„Hm, to nemám,“ pokrčil rameny Martin. „Nicméně to znamená, že s největší pravděpodobností měl v krachu akce prsty Perambulator,“ zabručel Štěpánek, podepřel si bradu palcem levé ruky a zamyslel se. „Takže to, co se tu událo, musela být pomsta. Ale proč zaútočil na mě? Vždyť mu stačilo pokochat se výsledkem a pak odtud zmizet. Neměl bych šanci cokoliv zjistit.“

9.

Bylo těsně před rozedněním, když Martin Štěpánek otevřel elektronickým paklíčem nepříliš složitý zámek kanceláře ředitele firmy Smith and Bresain, která sídlila na hlavní ulici města, bůhvíproč se jmenovala Vítězná. Dům, v němž se nacházely, byl třípatrový a v noci v něm byl jenom jeden strážný, protože šlo o kancelářskou budovu. Brýlemi na noční vidění se rozhlédl kolem sebe a neomylně zamířil k malému počítači, stojícímu na stole.

Byl to neskutečně drahý model, jehož vnitřnosti ale už patřily do druhé ligy, což si však majitel zřejmě nehodlal připustit.

„No jo, snob!“ ulevil si Štěpánek.

Spustil ho a připojil k němu svůj kuffík.

Trvalo necelé dvě minuty, než kryptoprogram prolomil heslo, a Štěpánek se mohl ponořit do změti podadresářů, které tam

Francisco Gonzáles-Pinto měl. Disk měl skoro zaplněný a bylo vidět, že v práci nebyl příliš vytížený, neboť valnou většinu obsahu tvořila pornografie. To už dávno běžel vyhledávací program, který po deseti minutách oznámil, že nic nenašel.

„To mě mohlo napadnout, že tady nic nebude,“ zabrumlal tiše Štěpánek a vypnul oba přístroje.

Zkontroloval pohyb strážného přes napíchnutý počítačový okruh domu. Strážný se procházel chodbou o dvě patra níž, takže vše bylo v pořádku. Štěpánek za sebou poctivě zamkl a zamířil ke kanceláři, která měla na dveřích malou a nenápadnou tabulku s nápisem účetní.

Účetní měl kancelář zařízenou daleko spartánštěji, počítač měl obyčejný, ale daleko výkonnější, než vlastnil pan majitel.

„To je logické, ten na něm musí pracovat a ne si jenom hrát,“ usoudil Martin.

Připojil svůj přístroj a spustil několik programů, které měly vykonat práci za něj.

„To je ono,“ zajásal, když objevil fakturu na reklamní spot AKIE, kterou objednala firma Rotsap. „Lidi nemají vůbec žádnou fantazii,“ zabručel, když si všiml názvu firmy.

Fakturu si přetáhl do svého počítače.

10.

Bylo poledne a vilka, v níž sídlila firma Rotsap, se utápěla ve stínu vysokých palem, které kdosi vysázel kolem ní tak šikovně, že poskytovaly stín na větší části zahrady. Štěpánek prošel po písčové cestičce od malé branky, kterou nikdo nehlídal, k hlavnímu vchodu. Tvořily ho dva mramorové sloupy ohraničující vysoké dveře z černého palisandru zdobeného stříbrnými inkrustacemi.

Vešel dovnitř. Přivítalo ho úplné ticho, rušené jen tichým šuměním fontánky uprostřed atria. Martin si všiml několika kamer, které dohlížely na celý prostor. Usmál se a zamával do té nejbližší.

Za vysokým pultem v zadní části atria seděla štíhlá blondýnka s vysoko vyčesanými vlasy.

„To ji večer musí bolet hlava, když toho na ní musí nosit tolik,“ pomyslel si Martin Štěpánek a zamířil k dívce.

„Co si přejete?“ usmála se na něj.

„Jdu za panem šéfem.“

„To máte štěstí, protože před chvílí přijel. Jděte do prvního patra, třetí dveře vpravo. Ohlásím vás.“

Martin úklonou poděkoval.

Schody byly nízké a ležel na nich červený koberec. Nohy se mu do něj bořily, a bylo to velmi příjemné. Zachtělo se mu zout se a vyběhnout schody bos. Zavrtěl hlavou a přivřel oči, aby se znovu soustředil.

Zaklepal na dveře, otevřel je a vešel.

Přímo proti dveřím stál obrovský stůl a za ním seděl pohodlně rozvalený Zdeněk Saprot. Pokuřoval tlustý doutník a usmíval se. Podlahu tvořily parkety z různobarevného dřeva, které tvořily květinové vzory. Po levé ruce stál otevřený bar, v němž se nacházela celá baterie lahví s různobarevnými víněti.

„Když nejde hora k Mohamedovi, musí Mohamed k hoře,“ řekl a posunul si doutník do koutku úst.

Pokynul Štěpánkovi směrem k vysokému křeslu, vedle kterého stál servírovací stůl s velkou mísou plnou ovoce a džbán s vodou. Byl orosený.

„Nabídněte si,“ usmál se Saprot na svého návštěvníka. „Teď vás otrávit nechci a v podstatě proti vám nic nemám. Jenom to, že jste z Agentury.“

„Proč jste zabil Perambulatora vím. Alespoň si to myslím,“ řekl Štěpánek.

Saprot naklonil hlavu, aby naznačil, že naslouchá.

„Byl to on, kdo vynášel informace, a...“

Saprot se rozesmál.

„To jste na úplném omylu! To já prodával informace z té zasrané Agentury!“ naklonil se kupředu. „Té bandy kreténů, která brání podnikavým lidem v rozletu. Jak se říká vzletně a básnicky. Jenže

ten blb Perambulator to nakonec prokoukl a mě to málem stálo život,“ mávl rukou, až mu odpadl popel od doutníku. „Nemohl mě prásknout, protože to taky koupil docela slušně, a mně se podařilo zlikvidovat všechny důkazy. Navíc jsem zmizel a oni mě považovali za mrtvého. Ale celé to zavinil on! Kdyby nestrkal nos, kam neměl, tak jsem si vydělal své prachy a navíc...“ potáhl zuřivě z doutníku, „...bych potichu zmizel někam, kde je klid. Jako třeba sem. Ale pomsta je sladká,“ usmál se a smutně se podíval na konec doutníku, z něhož mu právě upadl váleček popela na kalhoty. „Nevěřil jsem svému štěstí, když se ten idiot objevil zrovna v téhle dimenzi. To byl pokyn shůry! Byla to ta správná třesnička na dortu! Užil jsem si to, když ten barák hořel a můj milovaný John s ním,“ vycenil zuby v dravčím úsměvu. „Teď si nechám udělat plastiku, tady to docela umějí.“

Když viděl překvapený výraz ve Štěpánkově tváři, pokračoval: „Tohle jsem trochu zanedbal. Nenapadlo mě, že by mě po těch letech někdo poznal.“

Položil doutník do obrovského skleněného popelníku na stole. „Je vám jasné, že si to natáčím,“ řekl klidně Štěpánek a drobně se usmál.

„Je vám jasné, že tuto místnost neopustíte?“ opáčil úplně stejně a s širokým úsměvem Saprot.

V ruce se mu objevil prastarý Colt Peacemaker ráže .45. Dlouhá hlaveň zírала černým okem na Štěpánka, který dál v klidu seděl a usmíval se. Ozvalo se cvaknutí natahovaného kohoutku.

„Myslím, že to nebude tak jednoduché,“ řekl.

„I kdybyste měl neprůstřelnou vestu, tak vám z hlavy tahle hračka udělá fašírku.“

„Co kdyby za dobu, kterou jste nebyl v Agentuře, udělal Petr Bezděch několik udělátek, jako ochranné pole...“

„To by moje skenery zaznamenaly,“ mávl volnou rukou Saprot a druhou stále mířil na Štěpánka. „Jediné, co nedokázaly proskenovat, byl ten malý kufřík, který máte u nohou. Ale proti kulkám z tohoto miláčka nemáš šanci ani se všema udělátkama Agentury.“

Prst na spoušti se pohnul a Colt zaburácel. Kulka prolétla Štěpánkem, dveřmi a zaryla se do protější zdi. Agent dál seděl na židli a usmíval se. Saprot znovu vystřelil. To už se prostřelené dveře prudce otevřely a dovnitř vběhl Martin Štěpánek. V ruce držel pistoli Kevin ZP98 a třikrát rychle stiskl spoušť. Všechny kulky ráže 9 mm Browning zasáhly Zdeňka Saprotu do hlavy.

„Teď už nebudeš potřebovat žádnou plastiku,“ zabručel Štěpánek a zasunul malou nenápadnou pistoli do kapsy.

Vrátil se do chodby, sebral ze země malý otevřený kufřík a vypnul běžící program.

„Není nad to mít inteligentního avatara,“ ušklíbl se. „Ještěže je to novinka, kterou neznal.“

Došel ke stolu a položil na něj kufřík. Chvíli mu trvalo, než našel v dlouhém seznamu programů ten správný a spustil ho. Za chvíli mu displej oznámil úspěšné splnění úkolu.

„Všechny kompromitující materiály jsou zlikvidované,“ utrousil spokojeně, když ho vypíнал. „Je to tak lepší. Ještě by to někoho mohlo ponoukat k nepravostem, že, Štěpánku. A ne jen tebe.“

Zavřel kufřík a rozhlédl se po pracovně.

„*Moc si tu pomstu neužil,*“ pomyslel si a ušklíbl se.

„Tak, a co s tou blonckou?“ podrbal se na skoro plešaté hlavě. „Na tohle mi Bezděch nic nedal.“

Pak mu padl pohled na baterii lahví Beicharówki. Vzal si dvě s sebou poté, co alespoň trochu naaranžoval Zdeňka Saprotu s Coltem v ruce.

„To by sice vyšetřovatel musel být totálně ožralý, aby si myslel, že to byla jasná sebevražda. Ale když to mohl kdysi zkoušet jeden cikán, který u soudu tvrdil, že Fero mu nešťastnou náhodou spadl na nůž, kterým krájel chleba, a zopakoval to hned dvanáctkrát, tak sebevražda třemi výstřely do hlavy je přece něco úplně normálního.“ Pokrčil rameny a zamířil ke dveřím.

Sešel dolů, kde seděla blondýnka v recepci. Vytřeštila oči až v okamžiku, kdy viděla přicházet Štěpánka, a ne svého šéfa. Jinak zřejmě byla na střelbu v domě zvyklá. Zvedla se a začala křičet.

Štěpánek položil opatrně na zem kufřík, obě láhve a udělal dva dlouhé skoky, až se ocitl u vřešticí ženy. Pravičkou ji chytil za ruku a levičkou se jí trefil zlehka do spánku. Okamžitě zvláčněla a podlomila se jí kolena. Sesunula se na zem. Přetáhl ji ke zdi a opřel ji o ni. Pak přinesl láhev Biecharówki. Odzátkoval ji. Klekl si k blondýnce a lehce ji popleskal po tváři.

Zakašlala a otevřela oči.

Jakmile uviděla Martinovu tvář, otevřela ústa a začala ječet. Chytil ji za vlasy, zaklonil jí hlavu a na čtyřikrát do ní nalil skoro celou půllitrovou láhev.

Když ji pustil, bezvládně se opřela o zeď a cosi nesrozumitelně blekotala.

„Čistá práce,“ řekl spokojeně, když vstával. „Ta bude mít vokno jako výkladní skříň.“

11.

„Takže vrahem byl Saprot,“ řekla Ljuba Bytewská zamyšleně. „Škoda, že se vám všechny záznamy záhadně smazaly při průchodu do domovské dimenze. Nicméně chápu, že jste ho musel zastřelit. Nemůžeme přeci přiznat, že náš agent hrdina byl přeběhlík.“

„Ano, to nemůžeme,“ pomyslel si Štěpánek, „zvlášť když byl z našeho oddělení.“

„Posílám vás zpátky, nejenom obnovit kancelář, ale minimálně na nějakou dobu tam zůstanete jako její řídicí orgán. Jinou práci pro vás prozatím nemám.“

„Vzhledem k současné situaci v Agentuře není od věci, abychom měli několik tichých míst, kdyby došlo k nejhorsšímu,“ pomyslela si, když svého postaršího agenta gestem ruky propouštěla.

„*Budu je tam muset naučit basket,*“ pomyslel si Štěpánek, ale pak se mu objevila před očima Charlotta a už si nebyl tak jistý, že to v nejbližší době bude nutné. „*Na dvě píšťaly se špatně píská. Jedna leckdy bohatě stačí na moc dobrou muziku.*“

Jiří W. Procházka

Na světě si už nemůžete být ničím jistí. A pokud je to svět, kde agent JFK mluví slušně (!) i tváří v tvář bandám zfanatizovaných Matematiků, tak jste již definitivně ztraceni.

Poslední jistota, bazální realita, se vytratila v krvavém nitru Rozmarných pyramid.

Jitka Šenkeříková je ve své tvorbě neklidná a akční jako já.

A koho jiného bych si měl k ilustrování šílených Rozmarných pyramid vybrat než Jitku, která tak krásně nakreslila sedícího, zamyšleného Kena Wooda, coby proslulého zabijáka a šílenice z Kentucky?

ROZMARNÉ PYRAMIDY

Počítání mrtvých

„Tento způsob zabíjení,“ děl profesor von Wonder, odvraceje se od kupy mrtvých, „zdá se mi poněkud nešťastný. Naše výprava, původně vědecká, měla jiné zadání. Na toto se mi vskutku zříti nechce.“

Profesor zachvácen novým hněvem spočíval na megalitickém bloku uvnitř pyramidy pojmenované názvisky nestejnými, nicméně Chufevova či Cheopsova byly z těch proslulejších.

„Proklatě!“ pravil pan Kovář, když si byl přebil zásobník. „Profesore, čím to je, že zabíjení nepřátel tolik nesnášíte, ačkoli sám mi ukazujete, jakéž vzorce mám likvidovat?“ Sotva to dopověděl, bez rozmyšlení jal se pálit z poctivého AK-47 na další Matematiky.

Rozšafně oděných mužů přibývalo vskutku rychle, avšak proud trhajících projektilů z hlavně zbraně Františka Kováře rozséval smrt o poznání hbitěji.

„Pah! Vzorec, již se snaží tito fanatici vytvářeti,“ řekl profesor, ždímaje si košili od vůkol tryskající krve, „mohl by kejklřísky transformovati prostor nejen v této komoře. Zaměřte, prosím, následnou palbu do protější stěny, vlevo nad chodníčkem, prosím,“ uzavíraje své pozorování vědecké a zaměřování laické.

Komorou profesor nazýval Velkou chodbu v Chufevově pyramidě. Letmo již zmínil bijcům agenturním její rozměry pro potřeby

bitvy, v níž se bude rozhodovati o podobě světů příštích. Velká chodba, zvaná též Galeríí, měřila přes padesát metrů na délku a devět metrů byla vysoká. Dosti místa na utváření vzorců, sdostatek rozměru pro střelbu a notně rozlehlé území pro počítání mrtvých.

Pan Kovář stál vedle profesora, jsa opřen o kamenné brlení nad centrálním chodníčkem, skryt za bytelným kvádrem. Setrval, občas dívaje se zpoza rohu na akrobatická alotria Matematiků. Současně se kryl před přívalem kopí, šípů a kamenů z praků specializovaných algebraických vrhačů. Zásahy jejich byly vskutku nebezpečné, protože přesné.

„Hle,“ děl Kovář k profesorovi, „i takto se dá vypálit z úkrytu do davu zuřících, tím pádem strategicky chybně smýšlejících zbraňových soků.“ Řka to, vysunul toliko zbraň zpoza kvádrů a souvislou dávkou třiceti tříštivých střel vyčistil prostor vlevo nad chodníkem.

„Vaše umění je více než dostatečné a zasluhuje si pochvaly,“ pravil profesor von Wonder, obraceje se ke střelci. „Jste skvělý bojovník.“

Kovář poděkoval co nejokázaleji. „Vězte, že o tom vím, milý von Wondere.“

Strašlivé rovnice

„Můj přítel takto plkává často, profesore,“ pronesl veliký snědý muž, strčivše souběžně s Kovářem z protějšího úkrytu mezi olbřímí bloky.

„Zato Vincent jest učiněná otevřhuba.“

Za tohoto uštěpačného rozhovoru profesor von Wonder zvolal: „Jakže? Vy, nejlepší lidé Agentury, se tu budete škorpiti hůře nežli dubiózní vykladači horoskopů?“

Pánové Vega i Kovář na sebe pohlédli s úšklebkem pobaveným.

„Ale, pane profesore...“

„Chci vás upozorniti, že vaše vtipy častokrát ani nerozpoznám,“ odušil profesor. „Nyní jest vhodné vaše umění znova prokázati.“

Musíme postoupiti dále, k sarkofágu, jenž konečný výsledek transformace může definitivně stvrditi. Funguje coby telekinetické centrum matematických vln, což jsem se vám již v Paříži snažil vtlouci do hlav.“

„Profesore, neračte se obávat. Zbraně naše jsou kvalitní a naše odhodlání pověstné,“ pravil Kovář, zachovávaje vážnost chvíle.

Pan Vega, zaujav útočné postavení, doložil: „Jacísi matikáři popletení nás nedostanou.“

Všelijak poskládaných a navršených mrtvol bylo v Galerii dosti, a jak profesor poznamenal, k dokončení důležitých rovnic scházelo jen skrovně lidských těl.

Všichni tři opět pokročili notný kus vpřed.

A na konci Galerie...

„Světě kulatý!“ vykřikl von Wonder. „Co to činí?“

Matematici akrobaté

Další zástup Matematiků chystal se tvořit další vzorec. Oni, muži krytí deštěm šípů, oštěpů a kopí. Jejich akrobacie mezi svištícími zbraněmi brala dechu.

Neměl to být ortogonální vesmír, jak zpovzdálí dospěl k poznání profesor. Již žádné čtyřrozměrné časoprostorové kontinuum, též žádná primitivní hmota obvyklá.

Ctihodný von Wonder, uchopiv průsvitný list displeje, sledoval symboly míhající se mu před zraky. Vše vyhlíželo nedobře. Matematici tvořili progresivně zakřivený vesmír. Jednadvacet rovnocenných virtuálních rozměrů. „*Jednadvacet, oko bere,*“ pravil by karbaník a obdivovatel ženských křivek Frank Boorman, jenž právě střelbou zběsilou gumoval lidské vzorce o troje kasemata výše.

Jednadvacet rozmarných rozměrů, stejně toliko různorodých vesmírných axiomů.

Libovolný z axiomů mohl býti geometrickou dimenzí, přeformátovaným časem či podprahovou prahmotou. Jakýkoliv z nich se mohl nelineárně transformovat do opačného pólu.

A v tomto zmatku vůkol vládla jediná konstanta.

Základ přirozených logaritmů.

Bazální rovnice Všehomíra.

Profesor se zapotácel, hypnoticky se blíživ k zapadajícím do sebe axiomům.

„Vizte,“ děl, vzhlednuv na Kováře a Vegu. „Není toto posedlé?“

Koneckonců, po celé údobí neobyčejné bitvy bylo vše posedlé. Matematici tvořili rovnice nejen z vlastních těl, ale i ze zbraní.

Příprava na zabíjení

Pan Vega, zachvácen byv obsesí bojovnou, zaklapl do futuristické zbraně FN P90 zásobník. Měl v něm ku střelbě připravenou celou stovku a ještě padesátku nábojů navíc. Při ústové rychlosti sedm set šestnáct metrů za vteřinu a s kadencí devět set ran za minutu připadal si dostatečně vyzbrojen.

Pan Kovář si vedle automatické pušky Kalašnikov 47 chutě připravil izraelský Desert Eagle, jakousi pistoli zkombinovanou snad s příručním dělem. František měl rád zbraně. Měl rád i lidi.

Právím vám však, že ne všechny lidi.

I s Matematiky by se mohl s určitými výhradami shodnouti. Pokud by však s nimi domluva byla možná. Po oněch desítkách mrtvých bylo nabíledni, že možná nebude.

„Hodiny prchají,“ pravil střelec, stíraje si pot z čela.

Kováře ani přátele z Agentury nepřipravilo zhola nic na živé obrazy složené z desítek fanatiků, jež se nechávali pobít, jen aby mohli dokončit komplexní vzorce či řešení rovnic.

A matematicky stvrzenou ideu vyslati do světa širého.

A tím jej naprosto změnit.

Hovory před bitvou

„Vinci,“ pravil Kovář, „rozmetejme tuto skryšši jako hnízdo prašivých kryš.“

„Pah,“ děl Vega, vlekouc monstrózní stroj na produkci mrtvých. „Třebas pěští či holí!“

„Snášenlivost,“ pronesl von Wonder, „jest vlastností všech vojevůdců.“

„Vojevůdce jste vy, pane,“ řka to Vega, zaťal pěští. „My jsme toliko ti, co zabíjejí.“

„Věru, a čas jest stále kratší,“ dodal Kovář. „Popilme si.“
Dopověděv to, zahájil palbu.

Smrtící symfonie

Ratata... Tatatata, rata rata, ratatata!

Bhroumhghh!

Boom! Boom! Boom!

Ratata... Tatatata, rata rata, ratatata!

Ratata... Tatatata, rata rata, ratatata!

Baumgh!

Beng, beng, bengbengbeng!

Ratata... Tatatata, rata rata, ratatata!

Bhroumhghh!

Boom! Boom! Boom!

Ratata... Tatatata, rata rata, ratatata!

Ratata... Tatatata, rata rata, ratatata!

Beng!

Konference v Paříži
(půl týdne před pyramidou)

Za oknem se tyčil skvostný jehlan Eiffelovky.

„Jane Františku, jak sám jste tvrdil,“ pravil profesor, usedaje zpět do secesní lenošky, „lidstvo jako živý organismus jest latentně telepatii propojeno. Obdobným neprostupujícím zářením, zvaným Hawkingovo, jsou propojené též atomární vazby. Telepatie a Hawkingovo vlnění se za určitých podmínek dají prolnouti navzájem. Ověřili to naši vědečtí kolegové ve světech k zániku vybraných. A co že vyšlo ze závěrů jejich? Naše bazální realita nezdá se býti výjimkou! Pokud vyjdeme z těchto fakt, je nasnadě, že vše, co vnímáme, v čem ubíhají nám naše životy, vše závisí na všudypřítomných zákonech matematických. A poté na fyzikálních. Čili vše jest v celek propojeno.“

Pan Kovář pohyboval hlavou a zdálo se, že přisvědčuje.

„Matematici z důvodů jakýchsi chtějí přetvořiti svět. Propojením dvou oněch všemocných vlnění vesmírných,“ děl profesor.

„Věru, náhle mám pocit, že slyším poslední lahodné zvuky rozumu,“ odtušil pan Kovář.

Hodiny *Moulin Rouge*

Slunce venku nabodlo se na špici Staré dámy.

Profesor von Wonder jal se pokukovati po nástěnných hodinách s tašistickým ciferníkem a s vyvedeným nápisem podniku pochybné pověsti *Moulin Rouge*.

Bilo šest. Bylo se schylovati k přitímní podvečernímu.

Tři hodiny debat exaltovaných nad modulacemi holografickými.

Tři hodiny tajných rozprav pařížských.

A kolik ještě hodin do konce tohoto světa?

Jde o moc!

„Nechci pražádné zápisy z jednání,“ říká Bytewská z holografické projekce, povstala v podzemí CERNU. Obličej její plasticky pronikl do místnosti. „U všech rohatých, Military divize nám předala závěry časové rozvědky, vám dobře tak známé! Místo, čas, cíl. Chci, abyste tam jeli. Chci, abyste to vyřešili. Chci výsledek!“ dodala zhurta a zmizela. Byla to hodná žena.

Mexický pistolník Vega, zapuzuje nevhodnou odpověď, raději se vztyčil a stáhl žaluzie. Z pokoje tím pohybem stvořil Vernův šrafovaný svět. Vega byl pistolník demiurg. Na stropě otáčel se chromovaný větrák. Vířil šrafovaný vzduch. Měl rozměry vrtule z americké Dakoty.

„Měnit svět chce každý,“ pokračoval Kovář v přerušném hovoru, dívá se na drobného profesora. „To jest známá věc.“

„Nu ovšem, ale každý si změny povšimne,“ dodal Vega.

Von Wonder mávl rukou. Nalil si z karafy čisté vody. Svlažil si hrdlo a děl: „Tuto změnu zaregistrujeme příliš pozdě. Obávám se.“

„Díky mému prostomyslnému vnímaní světa,“ ozval se šrafovaný rek Vincent Vega, „mně cosi nedochází.“ Sedě zabořený v pohovce, v obličejí měl šrafovaný výraz, v ruce šrafovanou zelenou láhev Absintu. „O co Matematikům jde, když si oné změny tedy ani nepovšimneme?“

„O moc.“

„Opravdu tak o hodně?“

Ticho, jež nastalo po pistolníkově otázce, plynulo jako Seina.

„Ne o hodně. O moc,“ po chvíli roztrpčeně pravil profesor, hledě do nedůvtipné tváře páně Vegy. „O moc řečenou absolutní. Nemusím snad dále rozváděti, komu by moc nejvyšší mohla přijíti vhod.“

„Tomu, jehož jméno se nesmí vyslovovat,“ přemítal Kovář bez chuti k žertům.

„Třesky plesky,“ doplnil diskusi ctný pan Vega.

Axiomy pana Vegy

„Ano, i tak by se to dalo sdělití,“ přisvědčil vzdělanec, zamysliv se nad slovy Kovářovými. Slova pistolníkovy nechal odplynout do stoky bezmyšlenkovitě. „Vše vychází ze známých konstant a axiomů.“

Štval ducha do výšin abstraktní matematiky i fyziky navzdory posluchačům.

„Pohledme na to způsobem, že jde o banální skutečnosti, jakož jsou přirozené logaritmy, gravitační konstanty, geometrické vzorce a matematické rovnice. Kupříkladu komutativnost sčítání, definice exponenciálních křivek a tak všelijak. Jest to srozumitelné, přátelé?“

„Jest,“ pravil Vega s pochmurnou tváří. „Já však též mám své matematické axiomy či fyzikální zákony. Jedna a jedna jsou dvě. Pokud někomu ušetřím ránu, padne. Střelím-li soka osmatřicítkou do čela, odlétne mu polovina lebky. Komutativnost sčítání jest jistě započítaná i v těchto dějích. Akce a reakce. Síla, hmota, zrychlení. Kolt má zásobník na šest nábojů. Na těchto počtech a pravidlech svět stojí a toto se nikdy nezmění!“ Mexičan téměř vybuchl v hněv.

„Bojím se, že víra tvá není podložená tak nezlomně, jak si představuješ, příteli,“ vmísil se do debaty pan Kovář. „Obávám se, že je to pouze jeden z pohledů na svět. Fešný, majoritní, nikoli ovšem jedinečný.“

„U všech svatých! Jak víš, že pan profesor má onen správný?“ máchl pan Vega paží. Měl šrafovanou ji i zachmuřené čelo.

„Nikoli snad správný, ale též přínosný,“ odtušil profesor. „Představte si kupříkladu kruh. Plocha jest čtvrtina π krát průměr na druhou. To platí, když je π rovno, jak si přibližně pamatují, 3.1415926535897 a tak dále.“

„Problém tedy spočívá v čem? V jednom čísle?“

„Vinci, věz,“ vložil se do rozpravy pan Kovář, „že přemnoho matematických, vědeckých či inženýrských rovnic obsahuje toto číslo Ludolfovo, což z něj dělá jednu z nejdůležitějších matematických konstant.“

Nejhorší příklad

„Ptám se opět, v čem tedy spočívá problém?“ nenechal se zviklat mexický tazatel.

„Problém by spočíval v tom, kdyby kupříkladu bylo rovno čtyřem,“ pravil profesor.

Pan Vega, odloživ hranatou láhev na skleněný stolek, sledoval nezdolného lektora s údivem.

„Probůh... Problém? Jakési číslo na školní tabuli?“ pokrčil rameny řimbaba.

„To *jakési* číslo na školní tabuli jest transcendentní číslo, milý příteli.“

„Transcendentní, netranscendentní, jest to pouhopouhé číslo na tabuli.“

„Což o to, číslo by se dalo jistě mokrou houbou smáznouti. Jenže my zde hovoříme o tom, že by opravdu *pí* bylo rovno čtyřem. Zjednodušeně řečeno: vzorec pro výpočet plochy kruhu by byl shodný se vzorcem pro plochu čtverce. A toto jest pravda pravdoucí.“

František Kovář počínal chápat myšlenky vyřčené již při první zmínce o čísle Ludolfově. Byť to byla pouhá úloha, byla to nejlepší úloha.

Či snad, lépe vyjádřeno: nejhorší příklad.

„Mějte na paměti, že notně by se tím vše zjednodušilo,“ slova tato dodal vědec s velikým důrazem.

„Poslyšte,“ zahlomožil pan Vega, nehodlaje se již zmiňovati o předešlém svém prostomyslném okamžiku, „to bychom ale již naprosto nerozeznávali, co jest kruh a co čtverec.“

„Tak jest, pane Vego. A přitom to není veliký rozdíl. Tři a kousek, či rovnou čtyři,“ přitakal von Wonder trpce.

Pan Vega, otočiv se, roztáhl žaluzie.

„Máte pravdu, pane. Vskutku, velký rozdíl to není,“ pravil zastřeně, dívaje se skrze čiré sklo.

Věž ze starých časů

Ostatní též pohlédli na věž za oknem.

Putující slunce ji nasvětlovalo odstíny nazlátlými.

Byla vážně nádherná.

Včera i dnes.

Obdivuhodná stavba o hmotnosti deseti tisíc tun.

Základy její tvořily čtyři betonové bloky mocné. Na těchto kvádrech nacházelo se šestnáctero menších bloků, jež svíraly stavbu, aby se kvůli geometricky neotřelé konstrukci dočista nerozložila. Z bloků vedla do veliké výše v úhlu padesát čtyři stupňů konstrukce z poctivé oceli. Ach, a v ní dva a půl milionu nýtů. Toť číslo věru obdivuhodné!

Věž popisovaná měla včera i dnes tři plošiny. První ve výšce padesáti sedmi metrů, druhou jedno sto a patnáct metrů nad zemí a třetí ve výši záviděníhodných dvou set sedmdesáti šesti metrů. Dnes – stejně jako jindy, kdy jest viditelnost optimální – bylo lze z vrcholu dohlédnouti do vzdálenosti poctivých sedmašedesáti kilometrů. Což jest ostatně vzdálenost významná.

Ze všech těchto fakt bylo nad slunce jasné, že jest to dobré.

Eiffelova věž byla stejná.

Včera i dnes.

Vůkol ní vládlo ticho, pohoda a mír.

„Pane profesore, vy dokážete člověka zjančit,“ pravil mexický pistolník do nerušenosti. Nepousmál se však, jak by se dalo očekávat.

Jediný, kdož na repliku zareagoval, byl větrák z Dakoty.

Nepokojně zavrzal.

Opět v pyramidě

Boom! Boom! Boom!

Ratata... Tatatata, rata rata, ratatata!

Ratata... Tatatata, rata rata, ratatata!

Beng!

„Tamti stanovují integrály,“ pravil profesor, ukazuje paží s neskrývaným obdivem, „a ti druzí, v hnědých hábitech, vyrovnávají strany pro exponenciály. Je zapotřebí vyrušit ony rovnice,“ povzdychl, utíraje si vysoké čelo šátkem.

Pan Kovář s matematickou přesností vystřílel další zásobník. Rovnici z lidských těl vydělil číslem složeným z třiceti puškových nábojů.

Ratata... Tatatata, rata rata, ratatata... doplnil jej mexický pistolník. Pro jistotu.

„U ďasa,“ děl Kovář, přistoupiv k nejbližšímu mrtvému, oděnému do meditačního hnědého roucha. „Nekreslil jste toto v Paříži na tabuli?“

Pootočil hlavu Matematika. Znaky vytetované přes holou hlavu byly vprostřed narušené otvorem způsobeným střelou ráže 7.62 x 39 mm.

„Toto jest evidentně proměnná pro diferenciální rovnici prvního řádu, nicméně pokračování se musí nacházeti...,“ pátral profesor očima opatřenýma kvalitními okuláry *Keen* v nejbližším prostoru. Opět prohlédl na znaky pomalované a vytetované na pažích, hlavách i vyšité na kněžských oděvech. „Saprlot, ono jest to takměř hotovo!“ vzkřikl vzdělanec hlasem plným zoufalství i obdivu zároveň. „Otvor po náboji pouze redefinoval vedlejší proměnnou. Ne, ale ještě se to nezdá býti definitivní! Při všech svatých, ano, dosud to snad není definitivní,“ horlivě opakoval, pohybuje kuželem světla baterky po prostoru.

Věhlasná Galerie uvnitř Velké pyramidy byla plná ubohých mrtvol. Profesor však neviděl lidská těla a všelijak poházené končetiny. Von Wonderovi před očima defilovaly ubíhající řady rovnic, vzorců, znaků a čísel. Zrychleně dýchaje, oči mu těkaly a jimi bylo snad vidět i samotný mozek, v lebce mu kypící lopotou logickou.

„Ne, dosud to nedokázali,“ pravil.

Vyhrání řečené první

Pan Kovář, otáčeje se se zbraní kol dokola, se tázal:

„Profesore, obávám se, že nikdo jistě neví, co nastane, až výsledky Matematiků budou definitivní, ale jen mi včas sdělte, jak mohu zabránit oné definitivě.“

Z opačné strany Galerie, z přístupových cest k ní, bylo zaslechnouti vzdálené staccato střelby.

„Blíží se pan Boorman se svými lidmi,“ děl Kovář o poznání klidněji. „Hola, hola, pane Franku! Pospěšte! Střílejte více!“

„Drahý Kováři,“ namítl profesor, „takové počínání, střílení překotné bez cíle, jest nutno pokládati za zcela zbytečné. Cožpak jsem vám nesdělil, že pouze naleznou-li fragment zbývající, jehož zapadnutí do skládačky zamezíme, budeme úspěšní? Ovšem Matematici jsou věru vykutálení chlapíci.“

„Vykutálení, ale též dočista mrtví,“ pravil pan Vega. „Pokud rovnici nedokončili, pak zdá se, že zatracení nám nehrozí.“

„Ostatně, jak by vzorec dokončili mrtví?“ otázal se střelec, přáteli zvaný též iniciálami JFK.

„Oho!“ vykřikl von Wonder, pozvedaje hůl. „Pohlédnětež tamtéž!“ ukázal špicí hůlky.

Raněný Matematik, chechtaje se na celé kolo, chrлил vodotrysky krve a v ruce svíral svazek vlastních střev vyhrězlých. Natahoval ruku s nimi k odtržené čísi potetované končetině ležící mu po boku.

„Toť onen chybějící fragment rovnice!“ vzkřikl vzdělanec.

„Proklatě! Střílejme!“ zakřičeli pánové Kovář a Vega a odnaproti je doplnil pan Boorman. Díky svému zraku laserovému zahlédl zručný kyborg cíl zaměřený profesorem hůlkou.

Tré smrtících linií se protnulo v cílovém bodu.

Matematik se v návalu kovu a ohně proměnil v opalizující kouli barvy rudošedé. On i jeho mrtví kolegové se svorně roznesli po protějších stěnách velké Galerie.

Prostor zastřený mlhovinou krevních buněk i dýmem z palných zbraní se na mžik zavlnil, jako by v cosi nového chystal se přetvo-

řiti. Dimenzí rozlehlé Galerie prostupovalo kruhové vlnění, z hladiny vodní známé, když do ní děcko rozpustile vhodí kamínek.

Přítomní ztuhli do nehybnosti okolních mrtvých, avšak vlnění neškodně prošlo skrze ně a zmizelo v myriádách krychlí pískovcových, z nichž byla sestavena Velká Chufefova pyramida.

„Pah,“ pravil profesor. „Tento úkol, zdá se, zvládli jsme na výbornou, chlapci šikovní.“

Slyše to pan Vega, vyňal z kapsy doutník Davidoff a labužnický si jej zapálil.

František Kovář, jsa pohnut, chvíli mlčel, poněkud podezíravě si prohlížeje vnitřní prostor Galerie, a teprve poté pronesl:

„Pravím vám, přátelé, že práce naše nebyla marná.“

„Kakraholte, a nyní konečně ven, z hlubin stavby této proklaté na světlo denní!“ zavelel profesor.

„Sláva!“ vzkřikli všichni.

Hlasy jejich připomínaly zpěvy z andělského kůru.

Pohlednice z Egypta

Za půlhodinku pouhou dřepěli již vesele ve vojenském voze *Humwee* pomalovaném rozvernou kamufláží pouštní. Svištěli si to pustinou známou z atlasů coby Sahara.

Za nimi, v záři zapadajícího slunce, k obloze vzpínaly se tři proslulé egyptské stavby, tři nejznámější stavby v historii lidstva.

Jedna vedle druhé. Jako na barvotiskové pohlednici z dovolené.

Písek, kameny a nebe.

Chufefova, Chafreova a Menkaureova krychle.

Tři nejznámější krychle na světě.

Rozpravy na Martových polích

„Ráda bych vás upozornila,“ pravila Ljuba Bytewská, dívaje se na ladnou linii Eiffelovy rozhledny, „že vše, čeho jste dosáhli a čeho mohla bych si vážiti, není zcela tak v pořádku, jak mohlo by se zdát.“ Vstávajíc ze svého křesla, zkrřížila ruce na dmoucích se krychlových nadrech. „Nuže, co tak upjatě mlčíte?“

Kovář, Vega, Boorman a von Wonder tak svévolně mlčeli a tak svévolně seděli.

Do omrzení.

Seděli na Martových polích v kavárně *Picasso Cubes*. Bílé hranaté stolky, bílé hranaté slunečníky, bílé hranaté židle, zelené hranaté palmy. Na vstupním poutači nade dveřmi kavárny skvělo se krychlové kávové zrno s nápisem *Café de Brasil*.

Ve výhledu před nimi tyčila se povznášející věž Eiffelova v celé své nádheře; pověstný železný hranol vážící přes deset tisíc tun. Čtyři nohy na betonových kvádrech, stroze obdélníková konstrukce sahající do výše tří set dvaceti čtyř metrů. Ročně se na vrchol skvostu průmyslové architektury nechá vyvéztí přes šest milionů návštěvníků. Což jest vskutku hodně lidí.

„Nemlčíme. Rozmýšlíme,“ narušil ticho Kovář, zvedl se, a došed k paní Ljubě, upřel jí zrak do temných, čtvercových očí. „Pokud jde o onu zprávu GODa, jde jistě o překvapení veliké, ale což svět nezůstal tak, jaký vždy byl?“

„Nu, pohleďte sama,“ přisvědčil Boorman, upadaje do mírného hněvu. „Mohla byste jmenovati jediné změny, kteréž jsme si nepovšimli? Odebeřte se, naše milovaná vůdkyně, i třebaš na zdejší terasu a ukažte paži: to a to jest jinak!“

„Nebudte netrpěliví,“ odušila vedoucí Oddělení pro potírání interrealitního pašeráctví. „Poslyšte, co dím! GOD zprávu delší dobu kóduje takovým způsobem, abychom ji mohli vědomím našim vstřebat i v této bazální realitě. Což zdá se být problémem větším než menším.“

Paní Ljuba byla z toho všeho poněkud již neurotická.

Poklepáváje karmínovými obdélníkovými nehty o desku stolu, stříhala očima z jednoho muže na druhého. Poklepávání neustávalo. Paní Ljuba měla hezké, i když drobet silnější kvádříkovité prstíky. Hebkou kůži zápěstí jí obepínal obdélníkový náramek červený jak půvabné nehty. Paní Ljuba, ukazujíc všem mechaniku kloubů prstních, nenechala nikoho na pochybách, že okamžik veledůležitý se blíží.

Divení veliké

„Ale proč, můj ty světe?“ otázal se pan Vega. „Jaký problém by zde mohl nastati? Bazální realita je bazální právě proto, že je neměnná. Stále stejná. Stabilní. A takovou jsme ji přece díky operaci *Chufevova krychle* zachovali!“

„A hledme,“ pravila na to Bytewská, „jak toto můžete tak směle tvrdit, pane Vego? Sám náš veliký profesor přec jasně sdělil, že změny té si nikdo nepovšimne. Jak jste tedy došel k vašemu nezlomnému přesvědčení?“

Vega mlčel.

Což samo o sobě bylo významným prvkem této nové reality, byla-li nová.

Projev páně profesora

Profesor von Wonder letmo naznačil, aby se všichni zklidnili. Pokládaje si čtvercové okuláry na stolec, ještě důrazně ukázal hranolem ukazováčku na vzpurně mlčícího pana Vegu.

Ten mrmlaje „Při všech nesvatých!“ usedl též konečně s ostatními na své místo.

„Nutíte mne, přátelé, abych se vyjadřoval určitěji. Dobrá. Inu, jak milá paní Ljuba, tak i nadintelligence GOD mohou míti pravdu,“ děl profesor a krče rameny, jal se dál uvažovat: „Krása matematického popisu, jednoduchost vzorců, jednotná teorie pole, sjedno-